relaţiile lor, substanţa de accident. S-a deosebit, apoi, ceea ce face ca un lucru să fie (cauza) de ceea ce-l face să fie ce este (esenţa), sau chiar acel care este (persoana). S-a deosebit fiinţa care poate fi de cea care nu poate fi şi de aceea care este. S-a deosebit, apoi, fiinţa care este, dar ar putea să nu fie, de aceea care nu poate să nu fie. Posibilitatea, imposibilitatea, realitatea, contingenţa, necesitatea au îmbogăţit astfel arsenalul discriminărilor existenţiale, cuprinsul felurilor de a fi.

Fie-mi iertat că mă opresc asupra acestor precizări şcolăreşti. Amintirea lor e însă necesară pentru buna înţelegere a celor ce vor urma. Ceea ce trebuie reţinut e faptul că la rădăcina tuturor acestor distincţii existenţiale a rămas însă dificultatea creată de opoziţia iniţială dintre sensul lui „a fi ceva" şi al lui „a fi, pur şi simplu". Pentru că toate încercările de a determina înţelesul lui „a fi", prin altceva, au prefăcut pe acest altceva într-un fel de „a fi ceva", în care cel dintâi „a fi" s-a dizolvat; în vreme ce sensul dintâi, sensul existenţial, a continuat să-şi piardă autonomia, concretizată prin posibilitatea de a nega, de a nega existenţa pură şi simplă a cuiva ori a ceva: E? Nu e.